

ע"פ 41366/07/20 - מרדכי גצב נגד מ.נ. חדרי ילדים בע"מ, משה לוי

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 41366-07-20

ניתן ביום 02 אוגוסט 2020

המערער

מרדכי גצב

המשיבים

1. מ.נ. חדרי ילדים בע"מ

2. משה לוי

בשם המערער - עו"ד עמליה בן חמו

פסק דין

הנשיאה ורדה וירט-ליבנה

1. לפניי ערעור על החלטת בית הדין האזורי תל אביב (השופטת שגית דרוקר; פ"ה 72715-07-19) מיום 9.7.20, שלא לפסול עצמה מלדון בתביעת המערער לביטול הסכם פשרה עם המשיבים שקיבל תוקף של פסק דין.

הרקע לערעור

2. ביום 16.7.17 הגיש המערער תביעה נגד המשיבה 1 - מ.נ. חדרי ילדים בע"מ (להלן - **המערער והחברה** בהתאמה) וכן נגד מר משה לוי, בעל המניות בחברה (להלן - **המשיב 2**). לטענת המערער, הוא הועסק אצל המשיבים כנגר מיום 20.6.10 עד ליום 19.5.17, אז התפטר לאחר שהתריע כי זכויותיו הקוגנטיות אינן משולמות כהלכה. בכתב התביעה עתר לחייב הן את החברה, והן את המשיב 2 מכוח הרמת מסך, לשלם לו סכומים שונים בגין פדיון חופשה, דמי הבראה, פיצויי פיטורים, פיצוי בגין אי ביצוע הפקדות לפנסיה, הפרת חוק הודעה לעובד והפרת חוק הגנת השכר. סכום התביעה הכולל הועמד על סך של 289,867 ₪ (סע"ש 32960-07-17, להלן גם: **התביעה העיקרית**).

3. במהלך דיון שהתקיים לפני השופטת דרוקר ביום 26.3.19 הגיעו הצדדים להסכמה כדלקמן:

1. **לסילוק מלא סופי ומוחלט של כל תביעות התובע כנגד הנתבעים ו/או מי מטעמם ומבלי להודות באמור בתביעה, תשלם הנתבעת 1 לתובע סך של 65,000 ₪ בגין פיצויי פיטורים, הפרשות לפנסיה, חופשה ופרשי שכר וכן בנוסף תשתתף בשכ"ט ב"כ התובע בצירוף מע"מ כדין, כנגד חשבונית מס כדין בהתאם לסכום שייפסק על ידי ביה"ד.**

עמוד 1

2. הסכומים הנ"ל ישולמו ב-11 תשלומים. תשלום ראשון בגין השתתפות בשכ"ט עו"ד ב"כ התובע, ישולם בהמחאה לפקודת ב"כ התובע שמועד פירעונה עד ליום 10.5.19 ו 10 תשלומים שווים רצופים וחודשיים בגין הסכום הנקוב בס' 1 לעיל (₪ 65,000), בהמחאות לפקודת התובע, שמועדי פירעון החל מיום 10.6.19 ועד ליום 10.2.20.
- כל ההמחאות תשלחנה מראש ויחדיו עד ליום 1.5.19 למענו של ב"כ התובע עו"ד בן חמו למענה ברח' סחרוב 22 ראשל"צ.
3. ככל שלא ישולם תשלום מן התשלומים המפורטים לעיל, יעמוד כל סכום התביעה לפרעון מידי, בניכוי כל סכום ששולם עד לאותו מועד, כאשר אחור של עד 5 ימי עסקים לא יהווה הפרה לצורך הסכם זה.
4. עם חתימתם על הסכם זה, מצהירים הצדדים שאין להם ולא תהייה להם יותר כל טענות ותביעות זה כנגד זה ו/או מי מטעמם בגין כל תקופת העבודה ו/או סיומה.
5. הצדדים מבקשים מבית הדין ליתן תוקף של פסק דין להסכם הפשרה דלעיל, ללא צו להוצאות.

(להלן - הסכם הפשרה).

4. בית הדין האזורי אישר את הסכם הפשרה, נתן לו תוקף של פסק דין והוסיף וקבע כי המשיבה תשתתף בשכ"ט ב"כ המערער בסך של 6,500 ₪ בצירוף מע"מוכי האגרה תוחזר לב"כ המערער.
5. ביום 16.7.19 הגישו המשיבים "בקשה לתיקון הסכם פשרה ו/או ביטול הסכם פשרה שניתן לו תוקף של פסק דין ובקשה דחופה לעיכוב הליכים". בבקשה נטען כי במהלך הדיון מיום 26.3.19 הוסבר למערער כי אין עילה להרמת מסך נגד המשיב 2, ועל כן המליץ בית הדין לדחות את התביעה נגדו. הדבר נשמט מהסכמת הצדדים שקיבלה תוקף של פסק דין אך מכלל המסמכים וההסכמות עולה שלא הייתה כל כוונה שיינקטו הליכים נגד המשיב 2 ולא בכדי צוין ש"נתבעת מס' 1" היא שתשלם את האמור בהסכם הפשרה. למרות זאת, בחודש יוני 2019 פתח המערער בחוסר תום לב תיק הוצאה לפועל על מלוא סכום התביעה המקורית בסך של 310,000 ₪ גם כנגד המשיב 2 תוך הפרה של הסכם הפשרה. על כן התבקש בית הדין האזורי לבטל את הסכם הפשרה, לקבוע את התיק לדיון דחוף וכן ליתן צו לעיכוב כל ההליכים המתנהלים נגד המשיב 2 בתיק הוצאה לפועל שמספרו 510245-06-19.
6. ביום 16.7.19 ניתנה החלטה לפיה "עד לקבלת תגובה יעוכב ביצוע פסק הדין בכל הנוגע לנתבע 2" וביום 29.7.19 ניתנה החלטה שלפיה "משניתן תוקף של פסק דין להסכם פשרה אליו הגיעו הצדדים סיים ביה"ד את מלאכתו בתיק. ככל שברצון הנתבעים לבטל הסכם הפשרה פתוחה בפניהם הדרך להגשת תביעה חדשה ותשלום אגרה בהתאמה בהתאם להלכות הפסוקות. החלטת ביה"ד בדבר עיכוב ביצוע פס"ד שניתנה היום - בטלה".
7. ביום 30.7.19 הגישו המשיבים "כתב תביעה לביטול הסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין" במסגרת תיק פ"ה 72715-07-19. בכתב התביעה התבקש בית הדין להורות על ביטול הסכם הפשרה. לחלופין התבקש בית הדין לתקן את הסכם הפשרה ולהורות על מחיקת המשיב 2 ממנו. לצד כתב התביעה הגישו המשיבים "בקשה דחופה למתן סעד זמני בטרם הגשת תובענה - עיכוב הליכי הוצאה לפועל כנגד המבקש 2" (המשיב 2 בענייננו).

8. בבקשה ובכתב התביעה חזרו המשיבים וטענו כי מחמת טעות נשמט מפסק הדין שהתביעה נגד המשיב 2 תידחה וככל שהמערער מעוניין להכליל גם את המשיב 2 כחייב בתיק אזי מדובר בהפרה של הסכמות הצדדים ו/או טעות ו/או הטעיה. על כן התבקש בית הדין לבטל את הסכם הפרשה ולקבוע דיון דחוף. עוד נטען כי על בית הדין למנוע מצב של הרמת מסך ללא כל עילה שבדין; כי הליכי הוצאה לפועל כנגד המשיב 2 יביאו אותו לקטסטרופה פיזית, נפשית וכלכלית על לא עוול בכפו; וכי הטלת עיקולים על חשבוננו הפרטי, עיקולי מיטלטלין ודרישות לכינוס נכסים מטה את מאזן הנוחות לטובתו. על יסוד האמור עתר המשיב 2 להורות על עיכוב הליכי ההוצאה לפועל נגדו עד לאחר מתן פסק הדין בתובענה שהגיש.

9. ביום 31.7.19 ניתנה החלטת בית הדין האזורי מפי השופטת דרוקר לפיה **"עד למועד הדיון שייקבע בתיק זה יעוכב ביצוע פס"ד שניתן ביום 26.3.19 במסגרת תיק 32960-07-17 כנגד המבקש 2"**.

10. ביום 25.8.19 הגיש המערער בקשת רשות ערעור על החלטת בית הדין האזורי מיום 31.7.19 וכן על החלטה נוספת מיום 7.8.19 לפיה ההחלטה מיום 31.7.19 עומדת בעינה. ביום 4.9.19 ניתנה החלטה בבקשת רשות הערעור, מפי חברתי השופטת חני אופק-גנדלר (בר"ע 50667-08-19), שבה ניתן תוקף להצעת בית הדין כדלקמן:

"בקשת המשיבים למתן סעד זמני מיום 30.7.19, תוחזר לבית הדין האזורי למתן החלטה מנומקת, לאחר שתינתן למבקש זכות למתן תשובה ותינתן למשיבים זכות תגובה, וזאת במועדים שיקבע בית הדין האזורי. זאת, תוך שכל צד שומר על מלוא טענותיו ואין בהסכמה להסדר זה משום הודאת מי מהצדדים בטענה מטענות חברו."

11. בהתאם להחלטה בבקשת רשות הערעור לעיל, ולהחלטת בית הדין האזורי מיום 5.9.19, הגיש המערער ביום 22.9.19 תגובה שבמסגרתה התנגד לעיכוב הליכים. לטענת המערער המשיבים מעולם לא הגישו בקשה למחיקת המשיב 2 מכתב התביעה, ובמהלך הדיון מיום 26.3.19 הוסבר לבית הדין כי המשיב 1 רוקנה מכל פעילות בעוד שהמשיב 2 ממשיך לעבוד באותו תחום תחת חברה אחרת, שהוא בעל המניות היחיד בה. מכאן שעסקינן בחוסר תום לב משווע ולכל היותר ב"טעות בכדאיות העסקה".

12. המערער הוסיף וטען כי המתין בסבלנות ונתן למשיבים הזדמנות לשלם אך כאשר נוכח שאין בכוונתם לשלם לו, פתח תיק הוצאה לפועל ביום 12.6.19 והאזהרה הומצאה למשיבים ביום 17.6.19. בתגובה צוין כי המערער הוא אדם בן 75 שממתין כבר למעלה משנתיים לתשלום זכויותיו הקוגנטיות. על יסוד האמור עתר המערער שלא לעכב הליכים בתיק ההוצאה לפועל הן בשל חוסר תום הלב של המשיב 2 והן בשל הסיכויים הקלושים של התביעה לאור ההלכה לפיה פסקי דין בהסכמה יבוטלו לעיתים נדירות. אם בכל זאת יחליט בית הדין לעכב הליכים, התבקש בית הדין להורות למשיבים להפקיד את מלוא סכום פסק הדין בתוספת הוצאות שנאלץ המערער להוציא על הטלת העיקולים. בהחלטת בית הדין מיום 12.11.19 נקבע כי **"הבקשה והתגובה יידונו במסגרת הדיון שנקבע"**. על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור נוספת שנדחתה בהחלטת חברתי, השופטת חני אופק גנדלר מיום 19.11.19 (בר"ע 31200-11-19).

13. בתשובת המשיבים לתגובת המערער חזרו הם והדגישו כי המערער מנצל לרעה את השמטת מחיקת המשיב 2 כנתבע מהסכם הפרשה שקיבל תוקף של פסק דין, וכי הותרת פסק הדין מבלי שביצעו יעוכב תאלץ את המשיב 2 לשלם סך של 300,000 ₪ על לא עוול בכפו תוך הרמת מסך ההתאגדות של החברה. כן נטען כי

המערער כלל לא התייחס בתגובתו למאזן הנוחות, ולא בכדי.

14. ביום 15.1.20 התקיים דיון במעמד הצדדים לפני השופטת דרור שבהלכו ביקשו הצדדים שהות של 10 ימים בניסיון להגיע למתווה שיסיים את התיק. ביום 16.3.20 הגיש המערער "בקשה למתן החלטה והודעה שהצדדים לא הגיעו לפשרה" שבה צוין, בין היתר, כי ההחלטה בדבר עיכוב הליכים בתיק ניתנה על סמך בקשת המשיבים בלבד; וכי פסק הדין בתביעה הראשית ניתן לפני כשנה ועד כה המערער לא קיבל אגורה הגם שהוציא כספים מכיסו לצורך פתיחת תיק ההוצאה לפועל ונקיטת הליכים נגד המשיבים.

15. ביום 21.5.20, ניתנה החלטת בית הדין האזורי, במסגרתה הורה בית הדין על עיכוב ביצוע פסק דינו מיום 26.3.19 בתיק סע"ש 32960-07-17, לרבות הליכי הוצאה לפועל נגד המשיב 2. בית הדין האזורי בהחלטתו עמד על כך שהגם שהלכה היא שלא מעכבים ביצוע פסק דין כספי, אלא אם הוצגו טעמים כבדי משקל לכך - זהו המקרה היוצא מן הכלל שבו נדרש בית הדין לנקוט בצעד זה. זאת מן הטעם שנוסח הסכם הפשרה שניתן לו תוקף של פסק דין ברור ונהיר: ההסכם מטיל על החברה, ועליה בלבד, את החובה לשלם למערער את הכספים המגיעים לו. משנפתחו הליכי הוצאה לפועל כנגד המשיב 2 - על בסיס לשון הסכם הפשרה ומבלי לברר לגופו של עניין את הטענות בדבר הרמת מסך - אין מנוס מלהורות על עיכוב ההליכים בתיק ולנהל הליך נוסף שבמסגרתו יתבררו העובדות לאשורן. בתוך כך הודגש שלא בנקל יורם מסך ההתאגדות ולשם כך יש להניח תשתית עובדתית מפורטת, וכזו לא פורטה בכתב התביעה בתיק מושא הבקשה. עוד צוין בית הדין כי טענת המערער לפיה החברה (המשיבה 1) אינה פעילה וכי המשיב 2 ממשיך לעבוד באותו תחום תחת חברה אחרת אשר הוא בעל המניות היחיד בה, לא הוכחה דיה. כמו כן טענת המערער לפיה אינו יכול להיפרע מהמשיבה 1 מאחר שרוקנה מנכסיה אינה מדויקת, שכן עומדות בפני המערער מספר דרכים להיפרע ממנה לרבות על ידי פירוקה והגשת תביעת חוב למוסד לביטוח לאומי בהתבסס על פסק הדין מיום 26.3.19. לאור האמור סבר בית הדין האזורי, כי בשלב זה, כי סיכויי התביעה לביטול פסק הדין טובים. בית הדין האזורי קיבל גם את הטענה לפיה מאזן הנוחות נוטה לטובת המשיב 2 נוכח הסכום הגבוה שבגינו נפתח תיק ההוצאה לפועל (מלוא סכום התביעה המקורי, כ - 300,000 ₪) ומשכך סביר שיתעורר קושי להחזיר את המצב לקדמותו.

16. כנגד החלטה זו הגיש המערער ביום 2.6.20 בקשת רשות ערעור, אשר נדחתה בהחלטת חברתי, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה (בר"ע 4811-06-20) מיום 24.6.20.

17. במקביל לבקשת רשות הערעור הגיש המערער ביום 2.6.20 את הבקשה, מושא הערעור שלפניי, לפסילת השופטת דרור. המערער העלה שלושה נימוקים עיקריים לפסילה: האחד, כי השופטת דרור הפלתה את המערער לרעה, שכן במסגרת בקשה להפקדת ערובה שהוגשה במסגרת ההליך ונידונה בפני הרשמת תמר עציון פלץ, הוגשה על ידי המשיבים בקשה להארכת מועד להגשת תגובה לבקשה ובמקביל הוגשה התנגדות מצד המערער ועל אף האמור, ניתנה החלטה על ידי השופטת דרור להארכת המועד להגשת תגובת המשיבים וזאת בהתעלם מהחלטות קודמות שניתנו על ידי הרשמת עציון פלץ ביחס לבקשה שהוגשה. הטעם השני לפסילה, היא ההחלטה מיום 21.5.20, שלטענת המערער היא "הקש ששבר את גב הגמל" ונתנה לו ביטחון מלא בכך שהשופטת דרור נעולה בדעתה ומעכבת שלא לצורך החלטות דיוניות. במסגרת החלטה זו נקבע "שלשון ההסכם ברורה ושלא סביר שהנתבע 2 ישלם כ-300,000 ₪ "על לא עוול בכפו". הטעם השלישי הוא, כי השופטת דרור נתנה יעוץ משפטי למשיבים להגיש תביעה לביטול הסכם הפשרה.

החלטת בית הדין האזורי

18. השופטת דרוקר דחתה את הבקשה לפסול עצמה מלדון בתיק, וקבעה כי לא מתקיים חשש ממשי למשוא פנים והטיית משפט. נימוקי ההחלטה היו כי: אכן עקב שגגה יצאה החלטה בבקשה שנמצאה בטיפול של הרשמת עציון פלץ. ההחלטה ניתנה בשל העובדה כי התיק העיקרי מנותב אל השופטת דרוקר, ובכל מקרה מדובר בבקשה לארכה, ומטיבה היא החלטה דיונית ואינה מצביעה על כך כי דעתה "ננעלה" בתיק ו/או על כך כי היא "מפלה" צד אחד לעומת הצד השני. בהתייחס להחלטה שנתקבלה להארכת מועד להגשת תגובה על אף התנגדות נחרצת של המערער והחלטות קודמות בנושא שניתנו על ידי הרשמת עציון - פלץ, מדובר בהחלטה שיפוטית. לגבי החלטות אלה, נקבע בפסיקה כי חוסר שביעות רצון לגבי החלטות של בית המשפט או בית הדין אינו מקים עילת פסלות; לעניין ההחלטה מיום 21.5.20 שהיא בבחינת "הקש ששבר את גב הגמל", הרי שבקשת רשות ערעור שהוגשה נדחתה בהחלטה שניתנה ביום 24.6.20 במסגרתה נקבע כי מדובר בהחלטה דיונית המסורה לשיקול דעת המותב הדין בתיק, וכי בהתאם לפסיקה היה על בית הדין להתייחס לסיכויי התביעה וכך נעשה במסגרת אותה החלטה; אין לראות בהחלטה שניתנה לעניין הבקשה לביטול פסק דין "עוץ משפטי" מאחר שהחלטות כאלה ניתנות כבשגרה, במסגרת אותה החלטה הפנה בית הדין את המשיבים להוראת החוק, הא ותו לא.

הערעור

19. המערער חזר על הטענות אותן העלה במסגרת הבקשה לפסילה שהוגשה לשופטת דרוקר, והוסיף כי לא ניתן להתעלם מכך שלמעשה ניתנה החלטה על ידי השופטת דרוקר שהמשיב 2 הוא חלק מהסכם הפשרה, ושהחלטה זו מרוקנת מתוכן את המשך ההליך ובכך ננעלה דלתה של השופטת דרוקר. לדידו של המערער קביעתה של השופטת דרוקר בסעיף 16 להחלטה מיום 21.5.20 כי **"מצאתי את נוסח הסכם הפשרה שניתן לו תוקף של פס"ד ברור ונהיר. ההסכם מטיל על התובעת 1 ועליה בלבד את החובה לשלם לנתבע הכספים המגיעים לו"** - מלמדת כי דעתה של השופטת דרוקר לעניין התביעה לביטול פסק הדין - ננעלה, ולפיכך אין מנוס מלפסול אותה מלדון בתיק.

20. המשיבים לא הגישו תגובתם לערעור הפסלות.

דין והכרעה

21. אקדים אחרית לראשית, ואומר כי לאחר שנתתי דעתי לכל החומר שהובא לפני ולנסיבות העניין, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

22. הלכה היא כי **"מעצם היות הבקשה לפסלות שופט בקשה המטילה צל כבד על שופט אישית, ועל מערכת השפיטה, מתחייבות ראיות משמעותיות לשם הוכחת קיומה של עילת פסלות"** (ראו, למשל, עפ"ס 31944-03-12 מורגנשטיין - בנק המזרחי המאוחד בע"מ (4.4.12)). זאת ועוד, עילת הפסלות תיבחן באמת מידה אובייקטיבית, ואין די בתחושתם של בעלי הדין ובאי כוחם, או בהשקפתם הסובייקטיבית (ראו, למשל, עפ"ס 57019-01-11 ליאת חן - בן עליזה חן ושות' (21.2.11)). ככלל, חזקה היא **"כי השופט היושב בדין, מקצועי ומיומן ובידו לבחון את העניינים המובאים בפניו ללא משוא פנים. אף כלל הוא, כי יינתן משקל רב לעמדת השופט הסבור כי בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות, אלא במקרים קיצוניים בלבד"** (עפ"ס 16943-11-11 חברה ישראלית למובילים בע"מ - אבנר מאירי

26.1.12) והאסמכתאות שם; ראו גם: עפ"ס 28458-10-11 עמותת אלנואר לקידום מעמד האישה - אומימה מחאמיד (10.11.11) (להלן - עניין אלנואר) והאסמכתאות שם).

23. במקרה שלפני, השופטת דרוקור לא מצאה ממש בבקשת הפסילה של המערער, ואף הבהירה כי בשלב זה של ההליך הרי שדעתה לא "נעולה" לצד זה או אחר ואיננה חשה קושי להמשיך ולדון בתיק בצורה מקצועית, ללא משוא פנים ובאובייקטיביות.

24. קביעתה של השופטת דרוקור לעניין הסכם הפשרה ניתנה במסגרת "הבקשה לעיכוב ביצוע" (הגם שמבחינה מהותית מדובר בבקשה למתן סעד זמני) במסגרתה נדרש בית הדין ליתן דעתו לעניין סיכויי התביעה, ואולם אמירה זו כשלעצמה אין בה סוף פסוק לעניין תוצאת ההליך. בהקשר לכך נחזור על הדברים שנקבעו בהחלטת הש' דוידוב-מוטולה במסגרת בר"ע 4811-06-20, המבהירים הבהר היטב את תמונת המצב בשלב זה של ההליך:

"בית הדין האזורי, המכיר את המחלוקות היטב, מצא בשלב זה כי סיכויי התביעה לביטול פסק הדין טובים. בהקשר זה אכן קיים קושי מסוים בהנמקת בית הדין האזורי שכן לכאורה היא אינה בוחנת במישרין את עילות התביעה לביטול/תיקון הסכם הפשרה וסיכוייהן, אלא מתייחסת לגוף המחלוקות לעניין הסכם הפשרה (וזאת הן בחלק ההחלטה המבהיר לכאורה כי הסכם הפשרה נועד לחייב את החברה בלבד, והן בחלק ההחלטה המתייחס לסיכויים לכאורה של הטענה להרמת מסך וחובו האישי של המשיב 2). עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהדברים כרוכים זה בזה, ומכך שהצורך בהגשת התביעה לביטול פסק הדין נבע מעצם פתיחתו של תיק ההוצל"פ גם כנגד המשיב 2 ולא רק כנגד החברה. העילה העיקרית הנטענת על ידי המשיבים כהצדקה לביטול הסכם הפשרה כרוכה אם כך בדרך הפרשנות שניתנה לו על ידי המבקש והתקבלה נכון לעת הזו על ידי רשם ההוצאה לפועל. זאת כאשר לטענת המשיבים (שבית הדין האזורי סבר לכאורה כי יש לה סיכויי הצלחה גבוהים), הסכם הפשרה מחייב בכל סעיפיו את החברה בלבד, וככל שתיוותר על כנה הפרשנות הנוגדת - מדובר בעיוות של הסכמת הצדדים באופן המצדיק את ביטול ההסכם או תיקונו."

בהתאם לכך, לא מצאתי כי קביעה זו של בית הדין האזורי לעניין סיכויי התביעה מצדיקה התערבות במסקנת בית הדין האזורי שלא לפסול עצמו.

25. לאמור יש להוסיף את עמדת בית הדין האזורי שלפיה דעתו לא ננעלה, וזאת בהתאם לכלל כי יש ליתן משקל לעמדת השופט בהליך.

26. בהתייחס להחלטות הדיונית של בית הדין האזורי לאורך ההליך, ממושכלות היסוד כי השופט היושב בדין רשאי לנהל את ההליך השיפוטי, על-פי הוראות החוק, כראות עיניו. במקרה שלפני, אין בהחלטות שנתנו לאורך ההליך כדי להצביע על קניית עמדה מצד בית הדין המלמדת על חשש לקיומו של משוא פנים (עניין אלנואר). לא זו אף זו, דרך ההשגה על החלטות דיוניות, אינה באמצעות הגשת בקשת פסלות, אלא הגשת ערעור ובקשת רשות ערעור, על-פי סדרי הדין (עפ"ס 11092-05-11 שלום כפר נופש בע"מ - מאור מזרחי (19.6.2011)), כפי שאף נעשה על ידי המערער בענייננו לא פעם ולא פעמיים.

27. נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות אובייקטיביות המעלות חשש ממשי לקיומו של משוא פנים מצד בית הדין האזורי, שימנעו מהשופטת דרוקור לדון בתיק. נסיבות המקרה אינן באות בגדר המקרים החריגים בהם תתערב ערכאת הערעור בהחלטתו של השופט בבקשה לפסילה, הסבור כי בידיו לנהל את ההליך באובייקטיביות, וללא משוא פנים.

28. סוף דבר - הערעור נדחה. משלא הוגשה תגובת המשיבים אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ב אב תש"פ (02 אוגוסט 2020) בהעדר הצדדים וישלח אליהם.